

LONDRA: EAST END

ERA O SENZAȚIE CIUDATĂ ȘI NEOBIȘNUITĂ SĂ AIBĂ DIN NOU UN CORP OMENESC. Să simtă vântul ciufulindu-i părul și particulele reci de zăpadă înțepându-i fața, în timp ce mergea pe caldarâm. Să-și legene brațele și să-și măsoare noua lungime a pasului.

Abia se crăpase de ziuă și străzile erau aproape pustii. Din când în când, zărea câte un vânzător ambulant împingându-și căruciorul pe strada înzăpezită sau câte o slujnică, cu șorț și broboadă, grăbindu-se la corvezile ei.

După ce a ocolit un morman de zăpadă, s-a împiedicat și s-a încruntat la el însuși. Corpul lui era atât de nevolnic! Avea urgentă nevoie de putere. Nu putea continua fără.

O umbră întunecată a trecut prin fața lui. Un bătrân în salopetă de muncitor, cu căciula bine îndesată pe cap, a cotit într-un gang ce se deschidea din artera principală. L-a urmărit cu privirea și l-a văzut cum se așază pe o ladă, sprijinindu-se cu spatele de zidul de cărămidă. Vârând mâna în baina zdrențăroasă, omul a scos o sticlă de gin și i-a deșurubat capacul.

A intrat fără niciun zgomot în gang. Zidurile se ridicau de-o parte și de alta, blocând lumina slabă a soarelui. Omul și-a ridicat ochii împăienjeniți la el.

— Ce vrei?

Pumnalul de adamas a fulgerat în penumbră. S-a înfipt în pieptul omului, o dată și încă o dată, și încă o dată. Sângele a țâșnit, un jet subțire de picături roșii vopsind zăpada murdară în stacojiu.

Uciagașul s-a lăsat pe călcâie, inspirând adânc. Energia morții omului, singurul lucru folositor pe care creatura muritoare îl avea de oferit, s-a revărsat în el prin cuțit. S-a ridicat în picioare și a zâmbit spre cerul lăptos. Deja se simțea mai bine. Mai puternic.

Curând, avea să fie îndeajuns de puternic cât să-și atace adevărații dușmani. Întorcându-se să plece din gang, le-a șoptit numele în barbă.

James Herondale.

Cordelia Carstairs.

PÂNZA STRĂLUCITOARE

*Și nemișcată se așază, tânără, pe când pământul e bătrân de zile,
Și-n taină contemplându-se pe sine,
I-ademenește pe bărbați să vadă strălucitoarea pânză pe care-o țese ea,
Pân'ce și inimă și trup și viață sunt prinse în strânsoarea sa.
Roza și macul sunt florile ei; căci unde
S-ar găsi, o, Lilitb, vreunul pe care parfumul răspândit,
Dulci sărutări și somnul lin să nu-l prindă-n mreje negreșit?*

Dante Gabriel Rossetti, „Frumusețea trupului”

O CEAȚĂ FUMURIE DE IARNĂ SE AȘEZASE DEASUPRA CENTRULUI LONDREI, întinzându-și tentaculele palide peste străzi, înconjurând clădirile cu o beteală mohorâtă. Arunca o paloare cenușie peste copacii secătuiți, în timp ce Lucie Herondale își conduce trăsura de-a lungul aleii lungi și neîngrijite din fața Conacului Chiswick, al cărui acoperiș se înălța din ceață precum creștetul unui pisc himalaian deasupra norilor.

Cu un sărut pe bot și o pătură pe greabăn, și-a lăsat calul, Balios, la picioarele scării din față și a pornit printre rămășițele grădinii terasate. A trecut de statuile crăpate și distruse ale lui Virgiliu și Sofocle, acum năpădite de lujeri lungi de iederă, cu membrele rupte și căzute între buruienii. Alte statui stăteau parțial ascunse de copacii crescuți deasupra și de gardurile vii netunse din jur, de parc-ar fi fost devorate de frunzișul des.

Sărind în calea ei peste un arbust de trandafir răsturnat, Lucie a ajuns în sfârșit la vechea magazie de cărămidă din grădină. Acoperișul

era dus de mult; Lucie se simțea aproape ca și cum dăduse peste o colibă de păstor abandonată în mlaștini. Un deget subțire de fum cenușiu se ridica drept dinăuntru. Dacă asta ar fi fost în *Frumoasa Cordelia*, un duce nebun, dar chipeș urma să apară traversând împleticit mlaștina, dar nimic nu se întâmplă vreodată ca în cărți.

De jur împrejurul magaziei, vedea mici grămăjoare de pământ unde, de-a lungul ultimelor patru luni, ea și Grace îngropaseră rezultatele eșuate ale experimentelor făcute – nefericitele cadavre de păsări căzute sau șobolani și șoareci uciși de pisici pe care ele încercaseră în fel și chip să le readucă la viață.

Nimic nu mersese încă. Iar Grace nici măcar nu știa tot adevărul. Încă nu știa de puterea lui Lucie de a le comanda morților. Nu știa că Lucie încercase să le *poruncească* micilor cadavre să revină la viață, încercase să *intre* în ele ca să se prindă de ceva pe care să-l fi putut trage înapoi în lumea viilor. Dar nu-i mersese niciodată. Partea aceea pe care Lucie ar fi putut s-o controleze le părăsise odată ce muriseră.

Nu-i pomenise de nimic din toate acestea lui Grace.

Lucie a ridicat filozofic din umeri, s-a apropiat de placa de lemn masiv ce ținea loc de ușă – uneori se întreba ce rost avea o ușă la o clădire fără acoperiș – și a bătut după un cod prestabilit: una–două, una–două.

Numaidecât a auzit pe cineva apropiindu-se și trăgând zăvorul și ușa s-a deschis. Grace Blackthorn a apărut în prag, cu o față fermă și serioasă. În ciuda ceții mohorâte, părul ei, lăsat liber pe umeri, sclipea argintiu intens.

— Ai venit, a zis ea, mai degrabă surprinsă decât bucuroasă.

— Am spus că vin.

Lucie a intrat pe lângă Grace. Magazia avea o singură încăpere, cu pământ bătătorit pe jos, acum parțial înghețat.

O masă fusese împinsă la peretele pe care atârna sabia familiei Blackthorn, în cârlige de fier grosolan lucrate. Pe masă fusese improvisat un laborator: șiruri de alambicuri și sticlute, un mojar și un pistil și zeci de eprubete de testare. O mulțime de pachetele și cutii de tablă ocupau restul mesei, unele deschise, altele golite și adunate într-o grămadă.

Lângă masă era un foc făcut direct pe pământ, sursa fumului care se înălța prin acoperișul lipsă. Focul era nefiresc de liniștit, ieșind nu din lemne, ci dintr-o grămăjoară de pietre, flăcările sale verzui înălțându-se lacom, de parc-ar fi încercat să mistuie cazanul de fier agățat de un cârlig deasupra lui. În cazan fierbea domol o zeamă neagră care mirosea a pământ și a substanță chimică în același timp.

Lucie s-a apropiat fără grabă de o a doua masă, mai mare. Pe ea era un sicriu. Prin capacul de sticlă îl putea vedea pe Jesse, exact așa cum arăta când fuseseră ultima oară împreună – cămașă albă, păr negru odihnindu-i moale pe ceafă. Pleoapele lui erau ca niște semiluni palide.

Nu se limitase la păsări, lilieci și șoareci. Încercase să-i comande și lui Jesse să vină înapoi la viață, deși putuse să acționeze doar în scurtele perioade de timp cât Grace pleca să aducă ceva și o lăsa singură cu Jesse. Se descurcase încă și mai prost cu el decât cu animalele. Jesse nu era gol, cum erau animalele – putea simți ceva înăuntrul lui: o viață, o forță, un suflet. Dar indiferent ce era, era ancorat în spațiul dintre viață și moarte, și ea nu-l putea mișca. Și doar să încerce o făcea să se simtă ametită și slăbită, de parcă ar fi făcut ceva rău.

— Nu eram sigură dacă mai vii, a spus Grace supărată. Am așteptat o veșnicie. Ai adus ciumăfaia?

Lucie a băgat mâna în buzunar și a scos un pachetel.

— A fost greu să scap. Și nu pot să stau mult. Mă întâlnesc cu Cordelia diseară.

Grace a luat pachetul și l-a desfăcut imediat.

— Pentru că nunta e mâine? Și ce legătură are asta cu tine?

Lucie s-a uitat stăruitor la Grace, dar fata părea sincer să nu înțeleagă. Adesea, Grace părea să nu se prindă de ce făceau oamenii unele lucruri, dacă răspunsul era *pentru că așa se poartă prietenii sau pentru că asta faci pentru cineva care ți-e drag*.

— Eu sunt *suggenes* pentru Cordelia, a spus ea. O conduc la altar, dar totodată o ajut și o susțin înainte de ceremonie. În seara asta o să ies cu ea la...

Vâi! Grace răsturnase tot conținutul pachetelului în cazan. O răbufnire de flacără s-a ridicat până în tavan, urmată de un vălătuc de fum. Mirosea a oțet.

— Nu-i nevoie să-mi explici. Sunt sigură că pe mine Cordelia nu mă place.

— N-o să discut despre Cordelia cu tine, a spus Lucie, tușind puțin.

— Ei bine, nici eu nu m-aș plăcea, dacă aș fi în locul ei, a replicat Grace. Dar nu trebuie să discutăm nimic. Nu te-am chemat aici ca să bârfim.

S-a uitat în jos, la cazan. Aburul și fumul se amestecau în mica încăpăre, înconjurând-o pe Grace cu un halo nebulos. Lucie și-a frecat palmele înmănușate una de alta, cu inima bătrându-i mai repede când Grace a început să recite:

— *Hic mortui vivunt. Igni ferroque, ex silentio, ex animo. Ex silentio, ex animo! Resurget!*¹

În timp ce Grace psalmodia, mixtura fierbea mai rapid, flăcările au început să șuiere, ridicându-se din ce în ce mai sus, ajungând la cazan. Dând în clocot, un pic de poțiune a sărit din cazan, stropind pământul. Lucie a făcut instinctiv un salt înapoi și lujeri verzi au țâșnit din pământ, dezvoltând tulpini și frunze și boboci pe măsură ce creșteau, ajungându-i până aproape de genunchi.

— Merge! a exclamat ea. Chiar merge!

O tresărire de încântare a trecut iute pe fața de obicei inexpressivă a lui Grace. S-a îndreptat spre sicriu, iar Jesse...

La fel de repede cum răsăriseră, florile s-au veștejit și au căzut de pe tulpini. Era de parcă ar fi văzut timpul însuși gonind mai repede. Lucie a privit neajutorată cum frunzele au căzut, iar lujerii s-au uscat, au trosnit și s-au rupt sub propria greutate.

Grace a rămas încremenită, uitându-se lung la florile moarte ce zăceau în țărână. A aruncat o privire la sicriu – dar Jesse nu se clintise.

Bineînțeles că nu se clintise.

Umerii lui Grace erau înțepeniți de dezamăgire.

— Data viitoare o să-i cer lui Christopher niște ingrediente mai proaspete, a zis Lucie. Sau niște reactivi mai puternici. Trebuie să fie ceva ce nu facem corect.

¹ „Mortii trăiesc aici. Foc și sabie, afară din tăcere, afară din suflet. Afară din tăcere, afară din suflet! Va reînvia!” (lb. lat.)

Grace s-a dus lângă sicriul fratelui ei. Și-a lipit palma de sticlă. Buzele i se mișcau, de parc-ar fi șoptit ceva; Lucie nu-și dădea seama ce anume.

— Problema nu e calitatea ingredientelor, a spus Grace cu o voce reținută, rece. Problema e că ne biziim prea mult pe știință. Catalizatori, reactivi... știința e jalnic de limitată când vine vorba de manevre ca aceasta pe care o încercăm noi.

— De unde știi?

Grace s-a uitat la ea cu răceală.

— Știi că mă crezi proastă pentru că n-am avut niciodată un profesor, a zis ea, dar am reușit să citesc vreo câteva cărți cât am stat în Idris. De fapt, am trecut prin mai toată biblioteca.

Lucie trebuia să recunoască, Grace avea parțial dreptate – habar nu avusese că Grace era interesată de citit sau de orice altceva în afară de a tortura bărbății și a-l scula din morți pe Jesse.

— Și dacă nu ne biziim pe știință, ce propui?

— Evident, magia. Grace îi vorbea de parcă instruia un copil: Nu asta – asta e joacă de copii, formule magice pe care le-am împrumutat din cartea pe care mama nici măcar nu s-a ostenit s-o țină ascunsă, a spus ea, practic scuipând cuvintele cu dispreț. Trebuie să luăm putere din singurul loc în care poate fi găsită.

Lucie a înghițit în sec, neliniștită.

— Vrei să spui necromanție. Să iei puterea de la morți și s-o folosești ca să faci magie pe morți.

— Unii ar considera magia de genul ăsta nefastă. Dar eu o numesc necesară.

— Ei bine, eu aș numi-o malefică, a zis Lucie, neputând să-și ascundă frustrarea din voce.

Grace părea să fi luat o decizie fără ea, ceea ce în mod cert nu era în spiritul parteneriatului lor.

— Și eu nu vreau să fac lucruri malefice.

Grace a clătinat din cap dezaprobator, de parcă Lucie făcea din țânțar armăsar.

— Trebuie să vorbim cu un necromant despre asta.

Lucie și-a strâns coatele în mâini.

— Un necromant? În niciun caz. Conclavul ar interzice-o chiar dacă am putea găsi vreunul.

— Și există un motiv întemeiat pentru asta, a replicat Grace tăios, adunându-și fustele pe lângă corp, gata să iasă din magazie. Ceea ce trebuie să facem nu e pe de-a-ntregul bine. Nu... cel puțin, nu în modul în care majoritatea oamenilor concep binele. Dar tu deja știi asta, Lucie, așa că poți înceta să mai pretinzi că ești mult mai bună decât mine.

— Grace, nu! Lucie a făcut un pas să blocheze ușa, adăugând: Nu vreau asta și cred că nici Jesse n-ar vrea. N-am putea vorbi cu un magician? Cineva în care Conclavul are încredere?

— Conclavul ar putea avea încredere în ei, dar eu n-am, a zis Grace, cu ochii arzând de mânie. Am hotărât că ar trebui să lucrăm împreună pentru că Jesse părea să te placă. Dar tu nu l-ai cunoscut pe fratele meu decât foarte puțin timp și niciodată când era în viață. Nu ești cine știe ce expertă. Eu sunt sora lui și o să-l aduc înapoi, indiferent ce ar trebui să fac pentru asta și indiferent cum. Înțelege, Lucie? Grace a tras adânc aer în piept. E momentul să te hotărăști dacă ții mai mult la prețioasa sanctitate a propriei tale vieți decât să i-o dai fratelui meu înapoi pe a lui.

Cordelia Carstairs a tresărit când Risa i-a fixat pieptănul de бага ceva mai strâns. Acesta îi susținea colacul greu de păr roșu-închis, pe care camerista o convinsese să și-l ridice într-un stil sofisticat, despre care ea zicea că e foarte popular.

— N-ar trebui să te ostenești atâta pentru seara asta, protestase Cordelia. E doar o petrecere cu sania. Părul meu o să ajungă într-un hal fără de hal oricâte agrafe și piepteni ai înfinge în el.

Privirea dezaprobatore a Risei învinsese. Cordelia presupunea că Risa considera că e de datoria ei să facă un efort să arate bine pentru logodnicul ei. La urma urmei, Cordelia se căsătorea cu James Herondale, o partidă bună după toate standardele societății, fie vânători de umbre, fie mundani – chipeș, bogat, cu legături cu persoanele importante, și blând.